

CULTURÀLIA

Número 19

CENTRE CULTURAL DE TÀRREGA

Abril 2001

Matthew Tree

Paulo
ESPECIAL
Sant Jordi

Mentre
prim

PREMIO NOBEL
DE LITERATURA 1998

José Saramago
La caverna

Un anglès v
per Catalu
per veure si e

Harry Pott
calze de foc

TÀRREGA I EL TEATRE, ELS VINCLES S'ESTRENYEN

Manifest contracultural

**El Grameen Bank, el dels
microcrèdits contra la pobresa**

AL ODRA POETICA DE
MANUEL DE PEDROLO

sumari

editorial · editorial · editorial · editorial

2· Editorial

3· Tàrrrega i el teatre els vincles s'estrenen
per carles Domingo

4· Joan Bernà torna a Tàrrrega
per Gener Gonzalvo Bou

5· El Grameen bank, el dels microcrèdits contra la pobresa
per Miracle Llorens

6· Atengui'm, sisplau!
per Montse Aloy

7· Certament, no fou una jornada qualsevulla
per jaume Espinagosa Marsà

8-10· Manifest contracultural per Joan Borda i 40 firmes més

11· Mirades i percepcions
per Ermengol Puig

12-13· Especial Sant Jordi

14· Jocs Tradicionals
per Francesca Bardaji
Notícies de la Biblioteca
per Carme Asensio

15· Representació de la Moixiganga
per Oscar March Llanes
Ràdio Tàrrrega 92.3 FM
per Francesc Gasull

16· Cara a Cara
per Francesc Gasull

17· Molta espessor
per Joan B. Solé
Una màgica història convertida en espectacle de dansa
per Jaume Oliveres Gou

18· Gran Hermano 2001
per Gerard Martínez Minguell

19· Literatura
El grup GEMA prepara la segona Fira del Medi Ambient per GEMA

20-23· Centre Cultural de Tàrrrega

24· Agenda

e d i t o r i a l

La revista CULTURÀLIA torna a emprendre la iniciativa que es va veure aturada, ara fa cinc mesos, a causa de dificultats econòmiques alienes al seu consell de redacció i als seus col·laboradors. D'aquesta manera, i havent restat durant cert temps en silenci, torna a sortir al carrer amb més veu que mai i amb el benentès de realitzar una tasca positiva per a la cultura targarina i urgellenca. Queda clar, doncs, que la publicació del Centre Cultural de Tàrrrega torna a estar a la vostra disposició la tercera setmana de cada mes, podent-la trobar en els indrets ja habituals: llibreries, biblioteca, bars i cafeteries.

Moltes han estat les activitats que Tàrrrega ha vist durant aquesta breu absència, activitats de la categoria del XIII Concurs de Teatre Amateur, de l'entrega de la beca Manuel de Pedrolo, de les festes populars nadalenques, del Carnestoltes... Ara, però, comencem una nova etapa que, lluny de recordar exhaustivament tot allò passat, s'encara al futur amb entusiasme i empena. És aquest el motiu pel qual la revista CULTURÀLIA, fent d'aquesta breu aturada una malaurada excepció, continua la seva

tasca sense fer-ne més esment que en aquesta editorial.

Seguint una línia molt semblant a aquella que ens va acompanyar fins al passat novembre, continuem comptant amb els mateixos col·laboradors i el mateix equip de redacció; de la mateixa manera, les seccions i els articles d'opinió segueixen amb el mateix esperit difusor i propagador de les activitats tant autòctones com foranes. El nostre criteri ha estat, en aquesta ocasió, el fet de dividir la revista en dues parts més o menys fixes, restant abans de les pàgines centrals el sector d'opinió i col·laboració i, d'altra banda, reservant per a les pàgines que succeeixen les centrals les seccions pròpies del Centre Cultural de Tàrrrega.

És desig de tot l'equip que realitza CULTURÀLIA que aquesta nova etapa gaudeixi de tan seguiment, de tanta aprovació i de tanta col·laboració com l'anterior; és també una satisfacció per a nosaltres el fet de comptar amb el suport d'uns lectors que, mes darrere mes, llegeixen i frueixen d'aquesta lectura. A tots: bon retorn i bon Sant Jordi.

REVISTA CULTURÀLIA · Núm. 19 abril de 2001

Direcció: Pep Vall

Consell de redacció: Jaume Espinagosa, Carles Domingo, Gener Gonzalvo, Josep M. Ricard.

Col·laboradors: Carme Asensio, J.B. Solé, Ermengol Puig, Montse Aloy, Francesc Gasull, Francesca

Bardaji, Miracle Llorens, Jaume Oliveres, Joan Borda (i 40 firmes més), Oscar March, Gerard Martínez.

Edició: Centre Cultural de Tàrrrega, C. de les Piques, 1 25300 Tàrrrega

Disseny i realització: Central de Disseny Tàrrrega SL

Els articles publicats a *Culturàlia* només reflecteixen el parer de qui els signa. El Consell de redacció de la revista es reserva el dret de publicar o no les cartes adreçades al director i de resumir-ne els continguts.

Dipòsit Legal: L-1528/98

TÀRREGA I EL TEATRE, ELS VINCLES S'ESTRENYEN

Carles Domingo

Avui sabem que parlar de Tàrrrega fora dels límits de la seva àrea d'influència més pròxima, on es coneix la nostra ciutat per ser un municipi amb una forta empena comercial, comporta identificar automàticament la nostra població amb la Fira de Teatre al Carrer. Una manifestació lúdica i cultural que ha ajudat decisivament a situar Tàrrrega al mapa. En aquest sentit, ara que coneixem gràcies a un estudi de la Universitat de Lleida l'important impacte econòmic que la Fira genera sobre la ciutat, també es podria estudiar el nivell de promoció i difusió que assoleix Tàrrrega com a ciutat durant els quatre dies de Fira, agafant com a referència les pàgines de diaris i els minuts de ràdio i televisió que es dediquen a Tàrrrega i la seva Fira de Teatre. Si aquests espais als mitjans de comunicació es comptabilitzessin econòmicament en forma de publicitat, la suma total possiblement superaria l'aportació municipal al certamen. Una constatació prou significativa que es repeteix any rere any i que acaba comportant que, avui per avui, a qualsevol punt del país, parlar de Tàrrrega sigui sinònim de parlar de teatre. Val a dir que en aquesta qüestió també hi han contribuït, en la seva mesura i en un radi d'influència més pròxim, les temporades teatrals que programa la Regidoria de Cultura o altres activitats relacionades amb el món del teatre que es porten a terme a la nostra ciutat, com ara el concurs de grups amateurs.

Però el motiu d'aquest article és constatar que aquesta simbiosi ciutat-teatre s'ha vist reforçada en els darrers dies per tres nous projectes que s'han engegat o es portaran a terme pròximament. D'una banda, cal ressaltar l'organització d'un curs d'expressió corporal i teatre per part de la Regidoria de Cultura que està tenint un notable èxit d'alumnat (28 inscrits) amb una forta presència d'interessats en el món del teatre de fora de Tàrrrega, els quals es desplacen a la nostra ciutat cada dissabte per assistir a la "classe de teatre" que imparteix l'actriu targarina Marta Oliva, en torns de matí per a menors de divuit anys i en torns de tarda per als més grans. Segons comenten els assistents, hi ha molt bon ambient entre els alumnes i el grau de satisfacció del curs és alt. Tot plegat fa de

l'organització d'aquest curs un encert rodó. El fet és que aquest projecte hauria de ser l'embrió de l'establiment de cursos estables de teatre amb mòduls dedicats al teatre de carrer, el maquillatge, l'escenografia, el vestuari o el muntatge tècnic, alguns dels quals podrien co-organitzar-se amb l'Escola d'Arts i Oficis, un centre d'educació i creació artística que la ciutat hauria de saber aprofitar millor.

Per un altre costat, s'ha de ressaltar el fet que l'associació de comerciants Foment Targarí s'hagi implicat a fons en el recolzament de l'activitat teatral de la ciutat, no sols estant al costat de la Fira de Teatre sinó donant suport al Concurs de Grups Amateurs que organitza BAT, tot programant una campanya per convidar els seus clients al teatre regalant-los dues entrades al preu d'una. De moment, l'experiència està donant bons resultats i el Teatre Ateneu presenta enguany una millor entrada que en passades edicions del concurs.

D'altra banda, cal ressenyar també el canvi d'orientació de la Beca Pedrolo que a partir de la propera edició passarà a convertir-se en un premi teatral que guardonarà peces teatrals inèdites d'autors novells. L'escriptor guanyador rebrà com a premi un milió de pessetes per part de l'Ajuntament i un milió de pessetes més per part de la Fira de Teatre perquè es pugui posar en escena l'obra durant la Fira. Tot un luxe que fa molt més atractiva la Beca Pedrolo i la converteix en una plataforma idònia per donar a conèixer joves autors de textos teatrals.

Davant d'aquestes tres noves iniciatives, cal esperar que el camí que s'ha començat a emprendre consistent a estrènyer els llaços entre ciutat i teatre no tingui deturador i es potenciï encara més amb nous i engrescadors projectes que se sumin als que ja estan en marxa. El camp per córrer és molt ampli i els fruits que Tàrrrega en pot recollir, tenint la Fira de Teatre al Carrer com a amfitriona, són molt fructífers. Més si tenim en compte que avui les activitats entorn a la cultura i el lleure són considerades un nou filó d'ocupació.

Foto: Comarques de Ponent

Foto: Comarques de Ponent

JOAN BERNÀ TORNA A TÀRREGA

Gener GONZALVO i BOU

A L'INFERN DE DOS EN DOS

Cartes entre Joan Bernà i Eladi Crehuet

notaris

Pagès editors

No volem confondre els lectors. No és veritat que el notari Joan Bernà i Xirgo (Cassà de la Selva, 1958) torni al instal·lar la seva notaria a la capital de l'Urgell, on va exercir brillantment la seva tasca durant set anys. Ell continuarà, per ara, a Palamós, exercint el seu ofici.

El que volem comentar aquí és que Joan Bernà va tornar a Tàrrrega el passat dissabte, 31 de març, al Museu Comarcal de l'Urgell, per presentar el seu darrer llibre, fet conjuntament amb el també notari barceloní Eladi Crehuet. Els dos notaris es van conèixer el 1994, arran de la posada en marxa de la revista "Àpoca", la primera revista notarial feta des d'un sentit crític i catalanesc. El llibre, estructurat en un intercanvi de cartes entre els dos autors, ha estat editat per Pagès Editors de Lleida i porta per títol *A l'infern de dos en dos*. La presentació del llibre ha anat a càrrec del catedràtic d'història del dret de la Universitat Autònoma de Barcelona, Dr. Sebastià Solé, que passa llargues temporades en una vila de l'Urgell.

En l'acte del Museu, amb un èxit notable de participants, va presentar el volum l'advocat targarí Antoni Palou, el qual ha compartit amb Joan Bernà altres projectes engrescadors, com el moviment de la Plataforma pels Documents Notarials en Català.

Els dos notaris amics, en aquest text epistolar, volen reflectir una nova manera d'entendre l'art de la notaria, que molt sovint

marca moltes distàncies entre el notari i la clientela. Es tracta de recuperar la figura del notari il·lustrat i humanista, en el despatx del qual el client estigui còmode i pugui esplaïar-se amb franquesa sobre els afers més íntims de la seva vida privada. Òbviament, els dos autors defensen la llengua catalana com a vehicle de comunicació en les notaries catalanes, on nosaltres no ens sentim estrangers —com passa massa sovint— en el nostre propi país.

Malgrat el que pugui semblar, la lectura d'aquest llibre és amena i fàcil i els lectors hi trobaran aquest nou model defensat pels autors, de notaria de qualitat, de dimensions humanes i humanístiques, catalana i arrelada al país, i que se sap hereva d'una rica tradició històrica notarial a Catalunya.

Joan Bernà, en els seus set anys de vida targarina, s'integrà plenament en la nostra societat. Col·laborador en múltiples projectes (d'entre ells, col·laborador de CULTURÀLIA), la seva marxa ha suposat una pèrdua per a la societat civil catalana. Ara, en Joan ha tornat, ni que sigui breument, però ens ha deixat un llibre que traspua el model que ell defensa de la seva professió. Per a Joan Bernà, Tàrrrega continua essent, doncs, un referent en la seva vida, i esperem que en el futur no s'oblidi de nosaltres i continuï venint per presentar més llibres seus, car estem segurs que aquest no serà el darrer d'aquest inquiet i actiu notari empordanès.

EL GRAMEEN BANK, EL DELS MICROCRÈDITS CONTRA LA POBRESA

(Article tret de "El Racó", núm. 55 - Càritas Arxiprestal de Solsona, Morunys)

Miracle Llorens

Una iniciativa que va néixer a Bangladesh, però que poc a poc s'ha anat estenent a altres països. Es tracta de la concessió de microcrèdits.

La iniciativa va sorgir d'en Muhammad Yunus (*), professor universitari, que desenganyat de les grans teories econòmiques va decidir muntar un banc que fos un negoci per fer menys pobres els pobres.

Va començar deixant en préstec 47 dòlars a 29 dones i va comprovar que aquesta quantitat insignificant havia estat suficient perquè aquestes dones no s'endeutessin amb usurers i perquè poguessin muntar petits negocis amb els quals poder subsistir i millorar considerablement la qualitat de vida de les seves respectives famílies. A més de deixar els diners, els va donar un vot de confiança i la seva sorpresa va ser comprovar que totes tornaven els diners prestats.

A partir d'aquí va treballar per fundar el Grameen Bank, que avui en dia té sucursals a 68 països.

En dues dècades, el Greeman Park ha deixat en préstec 2.714 milions de dòlars i ha facilitat la construcció de 496.000 cases.

El tipus d'interès mitjà és del 15% anual, pràcticament igual que els bancs comercials. Els préstecs es concedeixen a títol individual però en grups de cinc persones. Si un membre del grup incompleix, es cancel·la el préstec a tot el grup. Mitjançant aquesta mesura de pressió, l'índex de devolució és del 97%.

Cada préstec ha suposat per al beneficiari la diferència entre la misèria i la pobresa. Si alguna cosa ha demostrat el banc dels pobres és que almenys es pot sortir de la misèria extrema i, fins i tot, superar el llindar de la línia de la pobresa que segons l'ONU és sobreviure amb un dòlar diari.

El fet que es concedeixi un préstec va lligat a complir una sèrie de requisits com la qualitat de vida, la higiene i compromisos socials. Per exemple, tenir famílies de nombre reduït, donar educació als fills, negar-se a rebre o pagar dots matrimonials. I ser pobre i comprometre's en grups de cinc.

El 94% dels prestataris del Grameen són dones, fet que suposa un cop en l'ordre social d'un país islàmic. "Si la dona porta els diners a casa, el marit la respecta més. I en el banc apostem per les dones perquè saben administrar els diners. Els homes se'ls gastaven en te, en anar al cinema i en el joc", afirma un director de la zona del banc.

En la pobresa, la dona té una visió més profunda i més a llarg termini del que s'ha de fer.

Nascut en un dels països més pobres del món, actualment té més de dos milions de clients a seixanta països.

Una qüestió a plantejar-se és si realment darrere de tota aquesta infraestructura s'hi amaga un gran banc. En Muhammad Yunus respon: "No donem almoïna perquè no és donar diners sense res a canvi. És un negoci amb objectius socials perquè transfereix la propietat del Banc als prestataris, perquè deixa diners a la gent que només pot recórrer a usurers (que poden arribar a demanar un 10% diari d'interès) i perquè ho fa sense demanar garanties ni avals. Amb això es pretén arribar als pobres, en especial a les dones. Tenim 2,5 milions de prestataris i el 94% són dones".

"El seu èxit és deu a 'poca cosa': a la seva capacitat de demostrar que l'ésser humà val més que una taxa d'interès", La Coix, París.

(*) El Sr. Muhammad Yunus, Premi Príncep d'Astúries de la Concòrdia 1998, va pronunciar una conferència al Centre Cultural de la Fundació "la Caixa" el passat estiu de 2000.

ATENGUI'M, SISPLAU!

Montse Aloy

La primera llei que hom ha d'observar en entrar en un establiment o lloc públic és saludar. La segona, mirar de no fer caure ningú. La tercera, no perdre el respecte al personal, per si s'enfaden, no ens volen atendre i no ens fan cas ni ara ni mai.

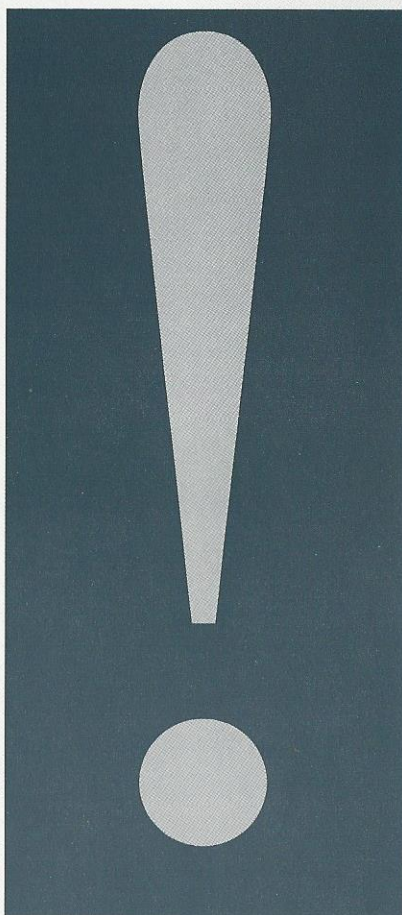
Cenyim-nos a la realitat. Vull dir, demano molt si crec que és així com hauria de ser, i no com és? No ho crec pas. Però si aquest fos el món dels educats (vegeu Regne Unit i França, per exemple, o et diuen bon dia educadament i després et posen les manilles per haver-te saltat un semàfor en vermell i escopit al terra), hom no tindria cap anècdota per explicar quan arribés a casa i se'n ressentirien les xerrades de cafè, les xafarderies de perruqueria i les vetllades post-cigaló vora la llar de foc.

Si volem ser atesos immediatament, hem de ser clars, concisos i sobretot comunicatius. Entrar en un bar sense camisa, mastegant xiclet i fent olor de tigre de Bengala no us obrirà la porta del cor del cambrer. Però si dieu, si us deixen, "una mitjana fresca", segurament no us enviaran a aquella part de la ciutat de Lleida que justament té el mateix nom, amb un paquet de glaçons a cada mà. Dit això, passem a l'apassionant món del pa i les fleques. "Vull una barra de pa" és el que tothom diu quan entra en un lloc així. És probable que després d'aquesta frase tan curta us metrallin a preguntes del tipus: "Curta o llarga? De quart o de mig? Torrada o normal? Lletja o maca? Del prestatge de dalt o del mig? Signada o sense signar? Pagarà amb Visa o al comptat? Li embolico o se l'endú posada?" De tota manera tampoc no cal, referint-se als cócs, dir "El vull de mida estàndard, que hagi estat cuit a 207°C i que tingui les puntes arrugades cap endins i l'arengada porti gominà". Si us cobren 3.000 ptes (18€) pel cóc d'autor, és que realment us ho mereixeu.

En una merceria, demanar mitges pot ser tan fàcil que us facin venir l'endemà que hi haurà l'intendent. I si se us acut comprar maquillatge, pintallavis i perfum, tot al mateix lloc, no us estranyi que truquin al secretari de les Nacions Unides, en Kofi Annan, perquè posi pau entre vosaltres, les dependents i el sentit comú, el de l'olfacte i el de la vista. En un bar, amb gana, sense poder anar al lavabo i pendents del rellotge, la comunicació entre un altre costat de la barra pot ser traumàtica. No demaneu cervesa AMB escuma, us la serviran SENSE. Si voleu el cigaló lleuger, sortireu contents del local, sempre acaben el cul de botella generosament. Poseu-vos unes setrilles a la bossa i un ganivet que talli i una cullereta petita, si no semblareu deixebles afeccionats de l'Uri Geller (i quedareu malament, perquè haureu de menjar amb els dits el bistec i la crema catalana).

A les botigues de roba, aparentar ser ric/a obre les portes de l'emprovador, de la caixa registradora i de l'ànima de la dependenta. Demaneu una camisa que costa 15.000 ptes. (90€) vestits amb xandall, bambes i amarats de suor de gimnàs. Us miraran de dalt a baix i us ignoraran amb medalla d'or olímpica. Si sou dignes de la seva atenció, us vendran l'aparador, si cal. Si, després de tanta emoció, algú us parla, pot ser que una de les dependents se'n vagi a fer un tallat, a comprar el diari, el pa, el

dinar o el viatge de noces de sa filla AMB sa filla. Ja l'heu vist prou. Us deixen amb l'altra xicota, que té feina a plegar la roba del damunt del mostrador, posar 5 caixes senceres al magatzem i, a més, us ha de dir si el jersei us queda bé. Cansada i agonitzant, us pregunta si voleu res més. És llavors quan compreneu que darrere de cada mostrador hi ha una persona, amb tots els seus defectes i neures, i que vosaltres heu tingut la sort de conèixer LA DEPENDENTA IDEAL. "Passeu per caixa, sisplau. Gràcies i a reveure".

CERTAMENT, NO FOU UNA JORNADA QUALSEVULLA

JAUME ESPINAGOSA MARSÀ

La ciutat, com qui no vol la cosa, es desperta lleganyosa, és una lliçó que ha après fins arribar a l'automatisme quotidià.

Un ciutadà obre l'aixeta de la dutxa, un altre ciutadà encèn els fogons per escalfar el cafè, diverses ciutadanes obren els llums de l'escriptori per donar la penúltima repassada als textos d'uns exàmens.

Les distintes energies comencen a donar vida al sistema nerviós d'una ciutat de mida humana.

Els primers automòbils i camions executen la diària contaminació de l'espai compartit.

Els bars i botigues més matiners ja ho tenen tot a punt per als ciutadans-consumidors.

Les campanes del campanar principal avisen del primer ofici del dia.

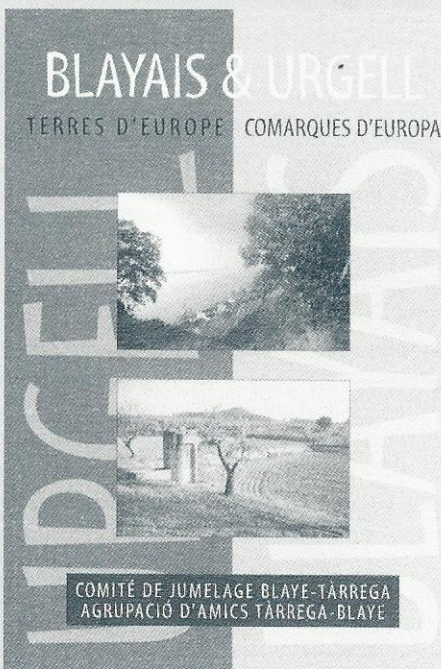
Malauradament, aquell dia, els morbosos no compraren els diari a gust, amb curiositat malaltissa. Les notícies que publicaren gairebé no es mereixien aquest nom.

L'u per cent dels ciutadans-homes, que en diuen conscienciats engeguen el respectiu aspirador i comença l'hora de la gimnàstica a la llar. Certament, una gran majoria de ciutadanes-dones també fan, amb escreix, la seva gimnàstica a casa.

Al carrer, el ciutadà-polícia avisa una ciutadana-conductora que no estacioni en doble fila. Un ciutadà-conductor es maleeix els ossos per la multa que s'ha trobat al cotxe que interrompia el pas en un carrer comercial. Una parella de ciutadans amb la ciutadana-filla

Foto: Comarques de Ponent

compren el diari, el pa, unes bosses de patates i fan el tallat abans d'anar a dinar.

A la tarda una bona colla de ciutadans un xic, neguitosos i molt atrafegats, es posen de vint-i-un botons. Tots es dirigeixen al mateix indret: la casa de la vila.

El saló de sessions s'omple de gom a gom, els ciutadans parlen en dos o tres idiomes diferents, generalment, s'entén tot el que diuen. En aquell acte oficial, presidit pel ciutadà-alcalde, el ciutadà-cònsol i la ciutadana-presidenta i acompanyats pels ciutadans-diputats, els ciutadans-regidors i pels ciutadans i ciutadanes, es presenta un llibre.

Un magnífic llibre redactat per ciutadans-investigadors que han estudiat les realitats de dues contrades europees prou distintes físicament, però prou properes espiritualment. Aquest llibre és el vaixell insígnia d'una acollidora i didàctica exposició mostrada al museu.

Els ciutadans escoltaven els discursos amb cares d'interès, el treball s'ho val.

Sense solució de continuïtat, en els salons nobles d'aquest museu, uns ciutadans-notaris ens parlen amb fermesa i sentiment dels problemes de la seva professió i del nostre país.

Els ciutadans-periodistes en prengueren bona nota de tot plegat.

La cultura, la gran cultura ha convertit una jornada particular en una diada històrica.

La ciutat pot exhibir orgullosa el seu títol perquè hi ha molts ciutadans que es prenen la cultura com una necessitat cabdal. La cultura ens fa ciutadans i ciutadanes. La cultura fa una veritable i autèntica ciutat.

» A LA CULTURA DEL MELIC
» ... I DE LES BONES DIGESTIONS

La situació de la cultura a les terres ponentines és d'una migradesa i d'una mediocritat que fan por. Tantes bones digestions i cagarrines de sobreabundància material embafen qui-sap-lo i no conviden, ni per casualitat, a cultivar una miqueta l'esperit i la intel·ligència. Resultat: Ponent deu ser un dels territoris on campa més la ignorància o la falsa sapiència, que és una ignorància encara més bèstia.

La culpa d'aquesta situació és, evidentment, del conjunt de la societat i dels seus representants polítics. Tant els uns com els altres són els responsables d'aquesta penúria cultural que converteix les terres de Ponent en un desert, on l'intercanvi, el dinamisme, la creativitat o el debat són com oasis malaguanyats. Pena raí: sembla que la situació sigui crònica, irreparable.

O bé la societat no sap triar els seus representants polítics, o bé aquests corresponen justament a la societat que els ha triat. Sigui com sigui, el resultat és miserable. I el millor que podrien fer els polítics que els ha tocat d'encarregar-se de la cultura local o comarcal és plegar. O reconèixer que són uns cretins absoluts. Si volen fer-se els savis o fer veure que en saben, allà ells, si els deixen. En qualsevol cas, si creuen que la cultura no interessa a ningú i que és poc rendible políticament, millor que pleguin. Almenys no faran nosa.

Nosaltres, que sí que formem part d'aquesta societat -encara que la maleïm per la seua passivitat, amnèsia i apatia-, rebutgem de cap a cap un model cultural que s'acomoda a la mediocritat, a l'estupidesa i a la presumpció més ridícula i que perpetua els privilegis dels sectors socials i econòmics de sempre. Més encara:

REBUTGEM la política cultural basada en la monumentalitat i la pedra, que consisteix a fer edificis (biblioteques, centres socioculturals, escoles...), sense pensar què s'hi ha de fer a dins i com s'han de dinamitzar aquests espais (des de baix, no pas des de les altures). És el reflex més evident, per la seua aparatositat, de la ignorància i la desídia dels responsables culturals.

REBUTGEM la política cultural culinària (tips), esportiva (pilotes), folklorista (cultureta) o espectacular (pa i circ) -amb tot el reguitzell de trofeus, premis i medalles- que reproduïx els tics més tardofranquistes d'inafaustes dècades enrere amb una pàtina de modernitat que, avui, ja no pot enganyar a ningú que tingui dos ditets de front.

REBUTGEM la política cultural que s'entesta a subvencionar l'església, les capelletes secundàries, sense ni preguntar a la ciutadania si hi ha està d'acord, i com si fos necessari regalar els diners a partidismes que beneficien una minoria privilegiada.

REBUTGEM la política cultural populista que creu -i s'ho creu- que donant xecs a col·lectius de joves escoltes, dones desvaguades, vells flemàtics, etc., ja compleix amb les seues obligacions. I encara es vanagloria de la seua generositat institucional.

REBUTGEM la política cultural que respon als interessos d'uns sectors determinats (sempre els mateixos) i que s'entesta a afirmar tots els valors més retrògrads i, per contra, a negar tot allò que suposi un progrés i un avenç per a tota la societat (especialment per a la població més desvalguda); de vegades, fins i tot, valent-se de l'estratègia o el fantasma de la por.

REBUTGEM les corrupcions quotidianes, protagonitzades per aquesta mena de cacics moderns, que empastifen els nostres pobles i sembren el disgust i el desencant. Uns cacics, amb ànima d'exploitadors, que en tots els sectors socioeconòmics fan valer la seua situació de poder per oprimir els seus submisos subordinats.

REBUTGEM la covardia dels joves que, seduïts pels diners i per les convencions de la postpseudomodernitat, es dediquen a fer el joc al sistema -tot i que es pensin que fan justament el contrari- i a complir les noves regles, amén, de la moralitat. I, és clar, es foten de peus a la galleda.

REBUTGEM la impotència dels grans que, aclaparats per tantes obligacions absurdes, desencisats del món, busquen desesperadament els plaers del melic (sopars, penyes, clubs, prostíbuls) o es refugien en la doble moral (misses, bodes, comunions, catequesis...), i no s'aturen ni un minut a pensar en l'herència nefasta que encolomen al seu fillam. (I deixem els vells i les velles, perquè prou pena que tenen, si bé tampoc no estan exempts de responsabilitats.)

REBUTGEM la política cultural, i la política a seques, que nega sistemàticament les barbaritats històriques i no sap reconèixer, amb una mica de dignitat, la necessitat de recuperar la història (en particular, la més amagada: la guerra i la revolució de 1936-1939, els fatídics temps del franquisme, etc.). I de recuperar-la com una urgència ineludible, si es vol treballar per la justícia, la igualtat i la fraternitat dels éssers humans.

REBUTGEM la cultura que es dedica a afalagar els vilatans i les vilatanes, que regala caramels que pertanyen al poble i que no té cap programa coherent per eixamplar des de la base les possibilitats culturals del seu espai d'actuació. (De vegades, val a dir-ho, és molt i molt millor que no hi hagi cap programa que no pas que hi hagi un programa dolent, o massa bo per segons qui.)

Com que el rebuig per si sol no serveix de res, i podria multiplicar-se fins a la sacietat, pensem que també és necessari de plantejar una sèrie d'apostes, sense cap interès que siguin opcions absolutes, ni cap catecisme de combat, sinó desplaçaments d'accents que permetin canvis radicals, profunds. Així, doncs,

APOSTEM per la llibertat nascuda des de baix, fonamentada en l'individu creador, actiu, dinàmic, i en la solidaritat volguda, per lliure iniciativa i associació, entre els individus. Una llibertat de debò, ni encadenada, ni sotmesa, ni mediatitzada. Una llibertat permanent, autocrítica i visceral. (I, si no és així, què hi hem vingut a fer en aquest món?)

APOSTEM per la creativitat amb continguts, emancipada de totes les subjeccions a qualsevol poder, de tots els exclusivismes dogmàtics o ultraliberals. Una creativitat lliure de tota sospita d'afalagar ningú o de fer-li el joc. Una creativitat que s'entesti críticament, subversivament, a destruir el poder i tot el que significa.

APOSTEM per la imaginació, en tots els àmbits i a totes hores, sense límits, sense premisses, sense prejudicis ni complexos. Una imaginació desbordant que sigui capaç de crear utopies noves i suggerir contínuament camins per fer-les realitzables.

APOSTEM per la revolució, en tots els vessants de la vida social, una revolució que capgiri la somnolència, que remogui tots els fantasmes del passat, que faci justícia a l'esdevenir de la història. Una revolució que trenqui d'una vegada i per sempre amb totes les submissións i explotacions humanes. Que respongui, en definitiva, als nous temps.

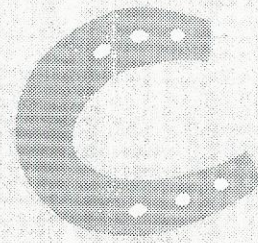
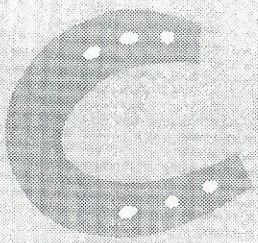
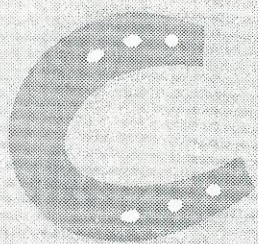
Ponent, primavera de l'any 2000

disseny: jb.

Llista d'adhesions al manifest contracultural:

Manel Aisa, Santi Arcos, Associació Cultural Aloreuil, Ateneu Llibertari Salvador Seguí de Balaguer, revista *Barret Picat* de Linyola, Joan Borda, Flora Buxó, Enric Casasses, Col·lectiu A, Imma Creus, ETQLLJ (Ella Tambien Quiso Llamarse Julia), Olga Fernández, Francesc Foguet, Quintí Foguet, Ramon Gabarrós, Itsaso Garmendia, Nerea Garmendia, Isabel Graña, Patrick Grau, Rodolf Guerra, Carles Hac Mor, Sònia Hernández, Esther Jornet, Antoni Jutglar, Kamiloetas Muskaria d'Agramunt, Jesús Lizano, Paco Madrid, Martí Martorell, Pere Miralles, Joaquim Noguero, Berta Palu, Salvi Pardas, revista *Polémica* de Barcelona, Josep Puigsech, Resistència Autònoma Llibertària d'Agramunt, Carles Sanz, *Si més no* (publicació virtual), Mireia Sopena, Ivan Tubau, Assumpta Verdaguer, Esther Xargay.

MIRADES I PERCEPCIONS

La integritat de l'obra d'un artista

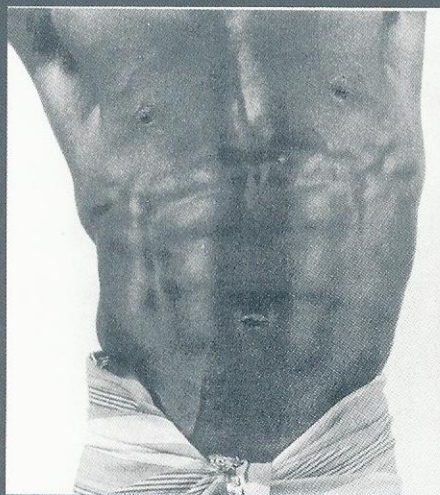
Aquest article sorgí després de llegir que la fundació Mapplethorpe, de Nova York, per a col·laborar en exposicions d'aquest artista, exigeix que les fotografies considerades líriques que són les més sol·licitades, es mostrin conjuntament amb aquelles altres, normalment refusades per la seva temàtica eròtica i qualificades d'immorals. Sembla que és freqüent, que una part de l'obra d'aquest autor no s'exposi i, si es fa, s'ubica en sales laterals o d'accés dissimulat, per raons de puritanisme.

Robert MAPPLETHORPE (1946 / 89), fotògraf pop americà d'escandalosa fama, és interessant perquè sabé encaixar la fotografia amb les arts plàstiques, especialment amb el classicisme escultòric, i això que sols emprava els limitats recursos d'una Polaroid. Treballà exquisidament els enquadraments i el revelat. A nivell humà formà part d'un conjunt d'artistes homosexuals que, als anys 80, no acceptaren ser considerats només una minoria diferent i posaren el discurs gai, amb tota naturalitat, damunt la taula. Practicà l'estratègia de la provocació i la irreverència. Ofengué i irrità les ments conservadores i puritanes. Cercà l'escàndol i transgredí els convencionalismes i les prohibicions socials. Per això, molta gent considera les seves fotos i la seva actitud només de perversa i escandalosa.

La seva obra inicial és plena de candorosos retrats de gent jove, d'excel·lents natures mortes i de flors delicades i fràgils. El que artísticament li dona fama, però, és el de ser, a partir de 1977, un dels descobridors de la bellesa i de les imatges eròtiques del cos masculí.

Històricament, el nucli de tot sexualisme s'havia centrat en el cos femení. Se l'ha representat de totes formes i maneres: des de la pura bellesa formal fins a tot tipus d'accions i actituds eròtiques. Arribà a ser tan omnipresent i exclusiu, que l'any 1910 els futuristes manifestaren el seu desinterès a representar el nu femení. Foren els expressionistes i els surrealistes els iniciadors del procés de canvi. Dalí n'és un bon exemple de la nova valoració plàstica del cos masculí. A l'inici, per influència del sexe femení, es considera que la bellesa d'un cos es manifestava a través dels caràcters sexuals secundaris

per Ermengol Puig i Tàpies

(natges, malucs, espatlles i musculatura) però no pas pels més directes. En altres paraules: s'acceptava tota representació del cos masculí llevat dels tabús de l'exteriorització dels genitals i de la pràctica homosexual.

Mapplethorpe, que sempre manifesta que volia fer art de l'obscè, en reclamar també la bellesa dels genitals, amb clara mentalitat homosexual, revoluciona aquesta estètica. Aconseguí que aspectes que

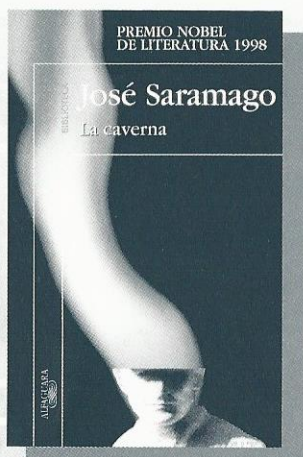
s'havien tingut com a merament pornogràfics passessin a percebre's com a artístics. Aquesta transgressió, a vegades dissimulada, resulta fonamental per a entendre la seva obra.

Un exemple d'erotisme melòs, delicat i poètic el tenim en la fotografia, que encapçala l'article. És de l'any 1983. A primer cop d'ull, només representa un musculat tors masculí d'un jove de color. Però aquesta, com tantes altres obres seves, està massa ben estructurada i estudiada, per ser tan poca cosa. Els mugrons i el melic ens suggereixen que hi ha una persona d'un vitalisme potent. La il·luminació està molt estudiada per ressaltar la musculatura i de retruc l'esculturalitat del cos. Amb deteniment s'hi pot observar, en la part central del cos, una ombra que surt del sorprenent i contrastat teixit ratllat i puja des de la pelvis, que ben bé podria simular un virtual penis erecte.

Em sembla, per tant, molt correcta i coherent la decisió presa per la fundació Mapplethorpe perquè ben mirat en el suposat lirisme de les seves flors, d'aspecte fràgil, de fet s'hi amaguen o dissimulen altres ardoroses i profundes vivències. L'obra dels grans artistes acostuma a presentar, dins la manifesta diversitat, una indestructible integritat que cohesiona tota la iconologia. Si no es vol caure en situacions còmiques i aberrants, com fou l'ocultació de les parts públiques de molts dels magnífics nus del Renaixement, cal tenir present que en qüestions d'art la moralitat pot esdevenir una mala consellera. Els valors canvien i hi ha gent que ajuda a canviar-los. Imatges que escandalitzaven generacions passades ara només ens produeixen un lleu somrís indulgent.

ESPECIAL

SANT JORDI

La caverna

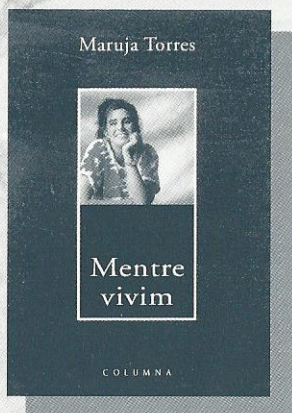
José Saramago

El món segons José Saramago: una contínua i implacable evolució. La seva darrera novel·la reflecteix aquests canvis inevitables i, de vegades, fatigosos per a aquelles persones que s'aferren al passat sense remei ni consol.

El millor dels móns

Quim Monzó

Nou recull de breus històries del més representatiu contista català contemporani. En aquesta ocasió, però, Monzó abandona la seva faceta més eròtica i, fins i tot, humorística, per acompanyar el lector entre històries plenes de dramatisme.

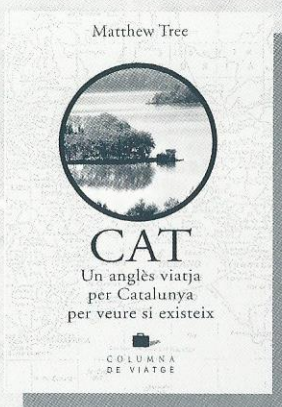
Mientras vivimos

Maruja Torres
(Premi Planeta'01)

Història d'una lluita personal per aconseguir la fama i la glòria, o més aviat per fugir de la pobresa. La joventut i l'experiència, l'amor i l'odi, la gelosia i la complicitat formen un complex eix entorn de la psicologia femenina.

Sant Jordi i el drac, el llibre i la rosa
la revista CULTURÀLIA us vol recomanar
que durant aquesta diada literària

Gaudiu de

CAT. Un anglès viatja per Catalunya per veure si existeix

Mathew Tree

Llibre de viatges del conegut autor anglès que, en aquesta ocasió, ha recorregut Catalunya en autobús i ens la descriu des del seu peculiar punt de vista. El seu estil és fresc i informal, personal i certament irònic. El llibre, també, dedica un apartat especial a Tàrraga.

Espera, ponte así

Andreu Martín
(Premi Sonrisa Vertical'01)

La passió portada fins el límit, Al desig convertit en obsessió. La relació entre un director de teatre i la seva actriu principal, en un principi professional, acaba esdevenint una història eròtica que anirà consumint a poc a poc la personalitat del primer.

ORDI

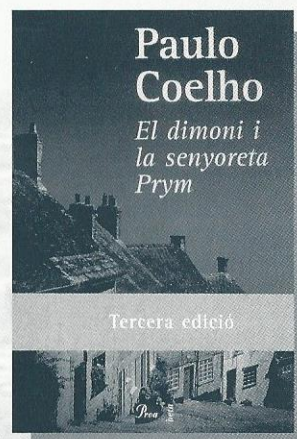

**a... A banda de llegendes i tradicions,
manar les més destacades novetats
podreu trobar a les vostres llibreries.
la lectura...**

El Demonio y la señorita Prym

Paulo Coelho

Els dilemes de l'ésser humà, la bondat i la maldat, la intriga... Coelho, en una altra ocasió, ens endinsa la més profunda de les preocupacions humanes enmig d'una tèrbola història. Possiblement, la millor novel·la de l'autor.

Aproximació a l'obra poètica de Manuel de Pedrolo,

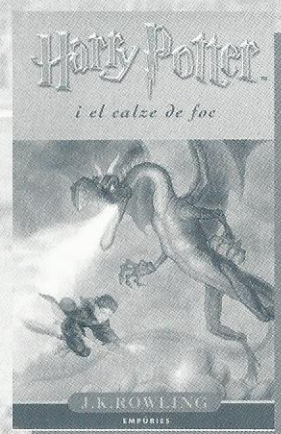
Joan Ortís
(Beca Manuel de Pedrolo'00)

Estudi complet de la poesia de l'autor de l'Aranyó, guanyador de la Beca Manuel de Pedrolo'00. Ortís, nascut a Bellpuig, ens introdueix i analitza minuciosament l'obra en vers de Pedrolo, afegint alhora a l'estudi una interessant bibliografia sobre el tema.

Harry Potter i el calze de foc

J. K. Rowling

Quart volum d'aquesta sèrie juvenil que, traduïda a trenta-un idiomes, s'està convertint en la més llegida del món. Harry Potter, estudiant de màgia i bruixeria, s'enfronta en aquesta ocasió a unes forces malignes sense precedents.

L'últim llibre d'en Jordi Pàmies,

Jordi Pàmies

Garzón. Una vida en peligro

Pilar Urbano

Polèmica biografia del popular jutge Garzón, que el va dur davant del tribunal sota acusació de revelar secrets sumarians. Pilar Urbano ens explica, sota l'opinió de Garzón, com ha estat la justícia espanyola d'aquest darrer quart de segle: els GAL, el terrorisme, el narcotràfic...

JOCS TRADICIONALS

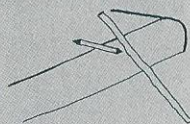
per Francesca Bardají

EL BÒLIT

El bòlit, altrament anomenat "boli", era un bastonet de fusta d'un pam de llargada que tenia extrems acabats en punta. La mainada el feia saltar tot donant-li un cop fort en un dels extrems amb l'ajut d'un altre bastó, la "manisa", unes tres vegades més llarg que el bòlit.

Els participants es feien a sort qui seria el primer de picar el bòlit. Aquest situava el bòlit sobre una pedra, normalment al cantell de la vorera del carrer, de manera que en sortís un extrem. Els jugadors marcaven aquest lloc amb una ratlla o flendi per indicar el punt d'inici de posteriors partides.

El primer jugador donava un cop ben fort a l'extrem del bòlit i els altres companys, estratègicament repartits pel terreny de joc, havien de procurar agafar el bòlit al vol. Qui ho aconseguia guanyava i passava a ser qui picava el bòlit. Si ningú agafava el bòlit a l'aire, l'arplegava del terra qui li queia més a prop. Aquest jugador tenia dret a intentar tocar amb el bòlit la manisa que el primer jugador havia deixat al flendi després de la picada. Si la tocava, guanyava la partida; si no, el primer jugador picada de nou, l'extrem del bòlit, per aquesta vegada, si volia seguir essent el guanyador, havia de tornar un altre cop al bòlit mentre estava a l'aire. Tenia tres oportunitats d'intentar-ho. Si ho aconseguia, tornava ell mateix a començar el joc des del flendi; si no, passava el torn de picada al següent jugador.

NOTÍCIES DE LA BIBLIOTECA

per Carme Asensio

Benvolguts lectors, aprofitem aquest número de la revista, per convidar-vos a tots els actes que organitzem a la Biblioteca per celebrar la diada de Sant Jordi.

- Diumenge, 22 d'abril dia de la terra, a les 11 del matí i fins a la 1 del migdia al Parc Sant Eloi, pujada en globus aerostàtic.

Aquesta activitat s'organitza amb la col·laboració de la Caixa de Manresa.

- Dilluns, 23 d'abril, diada de Sant Jordi, la Biblioteca surt al carrer, ens podreu trobar tot el matí a la plaça Major, amb llibres per mirar i remenar, i tota la informació de la biblioteca i les seves activitats.

- Dimecres, 25 d'abril a les 6 de la tarda, hora del conte: contes infernals a la secció infantil de la Biblioteca, a càrrec d'Albert Estrenge i amb la col·laboració de Fundació La Caixa. Voleu sentir històries de dimonis? no us perdeu aquesta oportunitat, ni petits, ni grans!

- Divendres, 27 d'abril, a 2/4 de 9 del vespre, a la Biblioteca, l'actriu Mercè Arànega recitarà les *Cartes impertinents* de Maria Aurèlia Capmany. Homenatge a una gran dona, figura cabdal de la literatura catalana. Col·labora Fundació La Caixa.

**ESPEREM QUE TOTS ELS ACTES SIGUIN DEL VOSTRE GUST.
FELIÇ SANT JORDI!**

També us animem a adherir-vos a la Carta de la Terra, aquest és un document nascut a la Cimera de la Terra (Rio de Janeiro, 1992), que té com a objectiu aconseguir una visió ètica global per al nostre futur comú.

Hem d'unir-nos per crear una societat global sostenible basada en el respecte a la natura, els drets humans universals, la justícia econòmica i la cultura de la pau. (Carta de la Terra, 1997)

Les biblioteques catalanes associades a la UNESCO donem suport a la Carta de la Terra i demanem l'adhesió a aquest document. El text íntegre d'aquest document, així com el formulari d'adhesió, el podeu demanar a la Biblioteca o bé consultar la pàgina web del Centre Unesco de Catalunya (www.unescocat.org).

També volíem fer esment de les activitats fetes durant el mes de març, que creiem han estat força interessants:

el dia 14, es va presentar Vilaweb a Tàrraga, i la (www.elpati.net), la Biblioteca des d'aquest moment difon també les seves activitats gràcies a aquests mitjans.

El dia 23, es va presentar el llibre *La Segarra i l'Urgell, tan a prop i tan lluny* una anàlisi acurat de les dues comarques.

El dia 29, Jocs, mims i cançons: un recurs per a qualsevol moment del dia, amb aquest títol tan engrescador, els assistents van gaudir d'una estona de diversió, aprenent les cançons i jocs que més poden agradar als petits de la casa.

El dia 30, la Biblioteca va fer una jornada d'animació a la lectura, a Anglesola, a la trobada de la ZER Riu Ondara (que agrupa els alumnes d'Anglesola, Barbens i Tornabous), el nostre bagul de contes cada cop és més viatger, i també cal dir que gràcies a aquesta activitat que ja fa un temps portem a les escoles, el Ministerio de Educación y Cultura, ens ha premiat el projecte amb un lot de dos-cents llibres infantils en castellà, llibres per altra banda, seleccionats per la seva qualitat. Esperem que tots en pogueu gaudir.

REPRESENTACIÓ DE LA MOIXIGANGA

Òscar March i Llanes - President de l'Esbart Albada de Tàrraga.

L'església parroquial de la Verge de l'Alba de Tàrraga, s'omplí a vessar per veure la representació de la Moixiganga de Sitges que l'Esbart Albada de Tàrraga, en motiu del proper 50è aniversari, va presidir el Bisbe Antoni Deig.

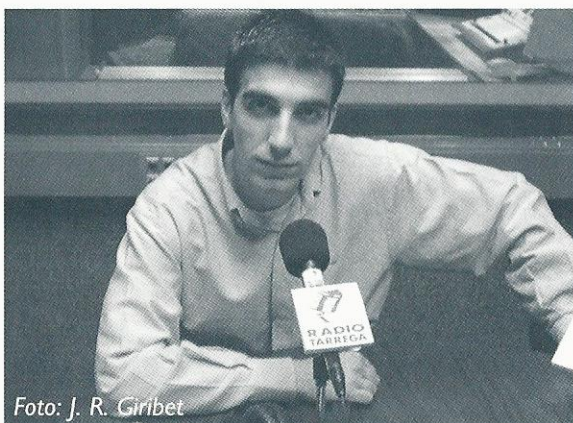
Com a pròleg es llegiren els Goigs de la Verge del Carme, de les Santes Espines i l'Himne de la Verge de l'Alba, després la Cobla Jovenívola d'Agramunt interpretà l'Eixida i per acabar l'Esbart representà La Moixiganga.

Volem agrair a tots els col·laboradors la seva aportació i fer extensiva la felicitació de les autoritats i d'una forma molt especial del Sr. Bisbe, que signà el llibre d'or amb la benedicció episcopal per l'Esbart i els seus integrants.

Per l'Esbart ha estat una satisfacció donar a conèixer aquesta joia del nostre folklore, que és La Moixiganga, i aprofitem aquesta tribuna per demanar a les persones que van grabar l'actuació, que ens la deixin a la Regidoria de Cultura per fer-ne una còpia.

Ràdio Tàrraga 92.3 FM

Correu electrònic: radio@tarrega.ddl.net

La setmana té "Un dia més" a Ràdio Tàrraga

Francesc Gassull

Ràdio Tàrraga (92.3 FM) ofereix un nou programa per a totes aquelles persones que vulguin despertar-se amb la informació més propera i els temes d'actualitat més interessants. L'emissora targarina va estrenar aquest espai matinal, anomenat "Un dia més", el passat 2 d'abril, sota la direcció i presentació del jove periodista Carles Gómez Llorens.

"Un dia més" és una de les novetats més ambicioses de la nova graella de Ràdio Tàrraga i s'hi ha abocat amb il·lusió tot l'equip professional de l'emissora. El programa compta amb més de 15 col·laboradors que tracten diferents temes relacionats amb la cultura, el cinema, la salut, la psicologia i la crònica social, entre altres. "Un dia més" s'emet de dilluns a divendres, de 8 a 10 del matí, amb dues parts ben diferenciades: la primera hora està dedicada íntegrament als continguts informatius del dia, destacant les notícies d'àmbit local i comarcal; en la segona hora, el programa esdevé un magazine on es combinen les seccions sobre temes socials i culturals amb entrevistes, concursos i una pinzellada d'humor. "Un dia més" també compta amb una secció en què periodistes de diferents mitjans de comunicació donen la seva opinió sobre les notícies d'actualitat.

Carles Gómez Llorens, el conductor d'"Un dia més", és un jove periodista targarí llicenciat en Ciències de la Comunicació i ja ha realitzat diversos programes a Ràdio Tàrraga, com "La terrassa" i "Salta a la fama!". També ha col·laborat en diferents emissores de Barcelona i ha realitzat pràctiques com a redactor al Telenotícies Catalunya de TV3.

La fitxa

Programa: "Un dia més" (magazine informatiu)

Locutor: Carles Gómez Llorens

Emissió: de dilluns a divendres, de 8 a 10 del matí

per Francesc Gasull

Polze amunt:

Una historia verdadera: la millor pel·lícula del 2000 la signa, qui ho havia de dir, David Lynch. Reflexió sobre la vida sota una mirada serena, i tota una lliçó de cinema. Incommensurable Richard Farnsworth.

Sleepy Hollow: Tim Burton torna a enlluernar amb una màgica i alhora macabra història, que homenatja aquelles entranyables pel·lícules fantàstiques de la productora Hammer.

El sexto sentido: la revelació del cinema fantàstic es diu M.Night Shyamalan, un realitzador d'origen hindú que li va atorgar maduresa al gènere amb aquest film d'espectacular èxit.

American Beauty: per una vegada els Oscar la van encertar. Desmitificació de l'"american way of life": el fracàs, la frustració sexual, la hipocresia, la falsa moral, i més. Implacable i gens complaent.

El verano de Kikujiro: el nipó Takeshi Kitano deixa veure el seu vessant més tendre amb aquesta faula que recorda *El chico* de Chaplin. Juntament amb *Flores de fuego* confirma el talent del japonès.

Acordes y desacuerdos: No una, sinó dues pel·lícules ha estrenat Woody Allen el passat any. *Granujas de medio pelo* no està malament, però ens quedem amb les desventures de Sean Penn.

Las normas de la Casa de la Sidra: camí ascendent el del suec Lasse Halstrom a Hollywood, confirmat enguany amb *Chocolat*. Història emotiva amb uns excel·lents Michael Caine i Tobey Maguire.

La comunidad: amb *El Bola* representa el millor cinema espanyol de l'any. Àlex de la Iglesia descriu un terror quotidià que conviu entre nosaltres. Memorable persecució pels terrats de Madrid.

Al límite: l'ombra de *Taxi driver* és allargada. El director Martin Scorsese i el guionista Paul Schrader es retroben en aquest altre viatge malaltís al Nova York nocturn i putrefacte.

Bailar en la oscuridad: un any més a la llista Lars Von Trier. Aquest home no deixa de sorprendre, ara amb un musical surrealista, de reivindicació social, i amb la cantant Björk de protagonista. Juntament amb *Una historia verdadera*, les indispensables de l'any.

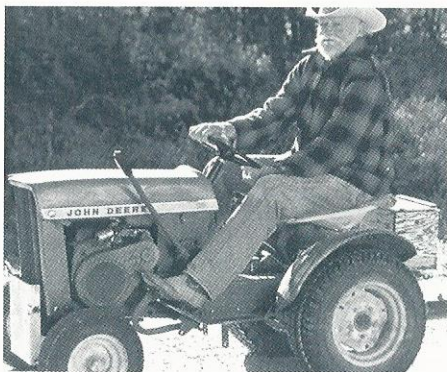
Accèssits: *Space cowboys*, *Toy Story 2*, *Harry, un amigo que os quiere*, *Gladiator*, *Magnolia*, *Man on the moon*, *Evasión en la granja*.

Val més oblidar:

El talento de Mr. Ripley: el senyor Anthony Minguella ja ens va engatxar amb *El paciente inglés* i ara reincideix adaptant una novel·la de Patricia Highsmith. Ens quedem amb la versió de René Clément.

Cómo ser John Malkovich: aquest és el típic exemple d'idea molt original però mal aprofitada. Arrenca molt bé però s'encalla a mitja història. Una llàstima.

La milla verde: producte infecte que sintetitza els mals del Hollywood actual: excessiu metratge, guió mal escrit que vol abastar massa coses, sensibilitat cursi i cops d'efecte inútils.

Pack Bruce Willis (*Falsas apariencias*, *Historia de lo nuestro* i *The kid* (*El chico*)): exceptuant *El sexto sentido*, Bruce Willis s'ha prodigat en films d'infaust record que val més no comentar.

Misión a Marte: a Brian DePalma li faltava imitar Stanley Kubrick, i així va perpetrar aquest "bodrio" de ciència ficció. I per arrodonir la feina, mesos més tard la Warner va reincidir amb *Planeta rojo*.

Un domingo cualquiera: en uns altres temps, Oliver Stone signava *Nacido el 4 de julio* o *JFK*. Ara ha perdut el nord amb *Giro al infierno* o aquesta videoclípeira descripció del futbol americà.

La celda: horrorosa. És l'anti-cine. Un altre videoclip de disseny, pretesament oníric i amb una Jennifer Lopez que val més que es dediqui a cantar. De veritat, horrorosa.

X-Men: els fans del món del còmic haurien de presentar denúncia per aquesta ridícula adaptació dels personatges de la Marvel. Què fa un gran actor com Ian McKellen en un engendre com aquest?

El patriota: William Wallace marxa d'Escòcia i combat a la Guerra d'Independència nord-americana. El pitjor exemple de cinema patrioter barat pro EUA. Curiosament, amb un australià de protagonista i un alemany de director.

Otoño en Nueva York: acabem aquesta galeria dels horrors amb un film "cursi" a l'estil de la mítica *Love Story*. Història d'amor entre Richard Gere i Wynona Ryder!?!?! Hi ha directors de càsting que s'han begut l'enteniment.

I ja no parlem de *Campo de batalla*: la *Tierra*, *Soñé con África*, *En el amor y en el juego*, *28 días*,....

Molta espessor

Per Joan B.Solé

Molta espessor. L'any 2000 (amb dades fins l'1 de novembre) va registrar 86 pel·lícules espanyoles i 289 de forànies. Hem de saber també que algunes de les 86 espanyoles no veuran mai el sol. La comparació de dades és esgarriosa, i més si afegim que de la recaptació total Hollywood se n'emporta un 90% llarg. Quin resum podem fer? Jo no vull fer-ne cap, ja el tenim prou a la vista.

Què puc dir? Que hem vist una magnífica *El Bola* enfrontar-se a pseudo-productes nacionals com *Operación Gónada*, *Almejas y mejillones*, *Sabotaje*... I això que l'any va començar molt bé, amb la coronació de Pedro Almodóvar i la seva fonamental *Todo sobre mi madre*, mentre baixava la còrtica d'un perdut i cada vegada més irregular Antonio Banderas. Vam disfrutar amb l'esplèndida *Una historia verdadera* (David Lynch recupera la forma), just quan el seu protagonista, Richard Farnsworth, va tenir la mala idea de deixar-nos; i el van acompanyar (permeteu-me l'homenatge a tots i totes, totes i tots, que van dir "prou!") Hedy Lamarr, Pablito Calvo, el gran Joan Capri, Lila Kedrova, John Colicos, Claire Trevor, John Gielgud, Nils Poppe, Vittorio Gassman, Walther Mathau, Carmen Santonja, Claude Autant-Lara, Claude Sautet, Alec Guinness, Joan Marsh,

Loretta Young, Jean Peters, Curt Siodmak, Antonio Ferrandis, Jesús Puente, Jason Robards...

I què ens porta aquest any 2001? Una altra enrabiada amb els qui se'n van amb sant Pere, una enrabiada amb els números gens màgics de les punyeteres recaptacions i la desgraciada capitalització dels productes americans... Cal esperar que la vaga d'actors i guionistes americans duri una eternitat i que gent com Kevin Costner es cansin de ser pobres fotocòpies d'ells mateixos; que Stallone compregui que amb *Get Carter* no va enlloc; que James Cameron se'n vagi d'una vegada a Mart i no torni; que no ens arribi mai la desgraciada *The Blair Witch Project 2*. I esperem amb delectació la nova proposta de Ventura Pons (sigui quina sigui); la comèdia de cada any de Woody Allen; la seguretat que ens ofereix Clint Eastwood; alguna brillantor que de vegades s'escapa del Dogma; *Spiderman* de Sam Raimi i *Visitors* de Tim Burton (sí, un nou planeta amb micos i Charlton Heston).

I, si tot acaba bé i no es maten entre ells, voldria veure com anem tots a veure "El gran marcià 2", seqüela d'allò que van perpetrar amb els primers concursants de "Gran Hermano"

UNA MÀGICA HISTÒRIA CONVERTIDA EN ESPECTACLE DE DANSA

JAUME OLIVERES I GOU

Les narracions d'aventures quimèriques han originat encisadors ballets al llarg de la història. Aquesta atmosfera de poètica irrealitat la tingué sempre present Piotr Txaiovski a l'hora de compondre els seus tres imposants treballs en el gènere: *El llac dels cignes*, *La bella dorment del bosc* i *Trencanous*.

Txaiovski escriví el primer d'aquests ballets per al Teatre Imperial de Moscou i ho feu entre els darrers mesos de 1875 i els primers de l'any següent, estrenant-se la partitura a l'esmentada ciutat el dia 20 de febrer de 1877 amb poc èxit de públic, fet imputable a una mesquina escenografia més que no pas a l'atraient música destinada a realçar-la.

De tota manera, la música que Txaiovski preparà per a *El llac dels cignes*, malgrat la seva gran bellesa melòdica i uns ritmes plens d'encant, ha estat superada per les dues luxosíssimes orquestracions dels seus ballets posteriors que han estat el doll estimulant on després han begut mestres tan celebrats com Prokofiev i Stravinski.

Per tant, convé recordar que *El llac dels cignes*, juntament amb el primer concert per a piano i la tercera simfonia anomenada *Polonesa*, és una obra de transició en la plena maduresa dins de la carrera de Txaiovski. El compositor no va viure prou temps com per gaudir de l'èxit ja definitiu de la seva música. Això fou el 1894, un any després de la seva mort, i gràcies a la meravellosa coreografia que realitzaren Ivanov i Màrius Petipa, coreografia que, en essència, és la que poguérem contemplar el dia 14 de març a l'Ateneu i que conté moments veritablement antològics, com per exemple la famosa dels quatre petits cignes que cap coreògraf s'atreveix a alterar.

La història és fantàstica. El jove cavaller Sigfrid (res a veure amb l'heroi wagnerià) veu un grup de bells cignes i la seva primera intenció és caçar-los; però, en realitat, les aus són donzelles transformades i condemnades per un ocellot demoníac. Sigfrid s'enamora de la princesa Odette i al final ha d'enfrontar-se al pervers dominador per desfer l'encanteri i poder viure amb la seva estimada, una existència plena de felicitat.

Gran Hermano 2001: torna... el fenomen televisiu del segle XXI?

Gerard Martínez Minguell

Benvinguts de nou a l'espectacle anomenat televisió, o el que és el mateix, torna Gran Hermano! Suposo que aquestes entusiastes paraules hauran ofès totes aquelles ments tancades que fingeixen interès només pels espais televisius dedicats a la investigació del comportament animal (documentals d'animals) i de la conducta humana (informatius). Quina sorpresa obrir el diari cada matí i descobrir, entremig de l'àmplia verborrea d'algun intel·lectual preocupat més per desvetllar totes les grans qüestions que amaga la vida humana que per dir alguna cosa interessant, un comentari despectiu guarnit d'un regust de fals intel·lectualisme sobre un simple programa de televisió. I això per què ho dic? Doncs simplement perquè no cal prendre's tan seriosament un mitjà de comunicació, la funció bàsica del qual és la de garantir la diversió d'un ampli sector de la societat, i el que és indiscutible és que Gran Hermano compleix aquest objectiu amb escreix. I amb això no vull semblar un defensor acèrrim de tot allò que envolta Gran Hermano, ja que també trobo fora de lloc algunes declaracions, com les de Mercedes Milà, la presentadora del polèmic espai, que eleven el programa a la condició d'investigació sociològica i antropològica. Hom és lliure d'expressar les seves idees lliurement, en això estem d'acord, però una cosa és la llibertat d'expressió i d'opinió i una altra de molt diferent és la llibertat d'exageració.

Perquè senyores i senyors, Gran Hermano és televisió. Perquè algú es pot imaginar Gran Hermano a la ràdio, al cinema (m'estimo més no pensar amb El Gran Marciano) o en algun mitjà escrit? La resposta és no. En canvi, els informatius, els debats, i fins i tot les sèries (recordem els serials radiofònics d'antany) són espais intercanviables d'un mitjà a l'altre. Així doncs, són paradoxals i alhora fàcilment observables les múltiples opinions que han considerat Gran Hermano com un tipus de televisió insultant per a l'espectador; quan Gran Hermano és potser el primer espai televisiu pròpiament dit que s'ha emès per televisió.

Aquest any la cadena ha apostat per repetir la mateixa fórmula que va elevar el programa a la condició de fenomen televisiu en la seva passada edició. Que el premi principal sigui de vint milions, com l'any passat, deixa clar que la productora no es vol arriscar a perdre diners si el concurs fra-

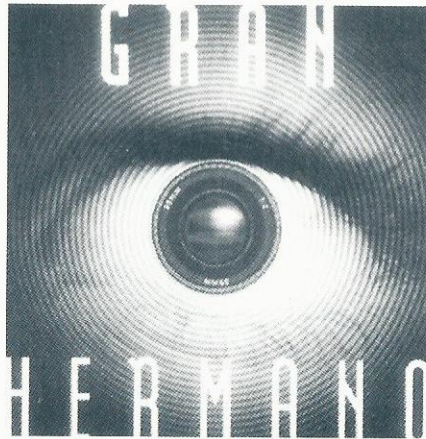
cassa, com ja ha succeït recentment amb el programa germà El Bus, emès per Antena 3. Els primers índexs d'audiència dels quals tenim constància demostren que serà molt complicat que el programa arribi als sostres que va aconseguir l'any passat, però s'intueix que continuarà sent un programa molt rendible per a Telecinco. Aquest any la productora ha posat molta cura en l'elecció dels concursants, com si s'hagués intentat buscar els corresponents

dobles dels participants del primer Gran Hermano. També sembla que els concursants tinguin la lliçó de l'any passat ben apresada, i per aquesta raó el programa ha perdut l'espontaneïtat de la primera versió. Els nous Ismael, Ania, Ivan,... actuen amb més consciència que els participants de l'any passat, i el fet de saber què els espera quan surtin de la casa, segurament els coacciona a l'hora d'actuar d'una manera o d'una altra a dins. Dels dotze concursants (en lloc dels deu de l'any passat) en destaquen tres: Àngel, un Ismael en potència, guapo, aparentment tímid... i el que

sembla tenir més possibilitats de guanyar a priori; Fran, un ramader proper a l'Íñigo, però més net; i sobretot Carlos, el català d'Hospitalet, que amb el seu llenguatge desenfadat i el seu posat xulesc "s'ha guanyat el cor de tots els espectadors"... Hom sap que Telecinco s'ha vist obligada a expulsar aquest mediocre personatge a causa en part a la seva actitud violenta i fora de lloc, i en part també a causa de les múltiples protestes de sectors en pro de la no violència, de diversos partits polítics i d'altres mitjans de comunicació "germans" de la "cadena amiga".

En el que sí sembla clar que superarà aquest Gran Hermano al primer és en les parelles que es formaran. Per ara ja en portem dues (Carlos i Fayna, i Emilio i Eva), però això tot just acaba de començar. Si continuen per aquest camí, els pocs diners de què disposen per fer la compra els destinaran únicament a preservatius.

Ara l'únic que cal comprovar és si els concursants sobreviuran el suficient: mengen com si fes anys que no haguessin tastat res i la llista de la compra està formada només per capritxos i pastes, i perquè fumen més que els seus antecessors; si ja vam tenir problemes a la primera edició amb el fum, a saber que passa aquesta vegada...

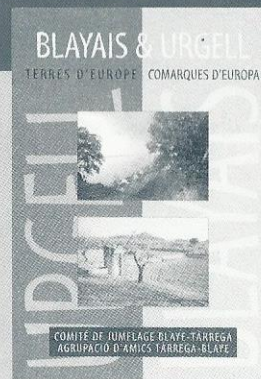

literatura

Agrupació d'Amics Tàrrrega - Blaye, Blayais & Urgell, Terres d'Europa - Comarques d'Europa

L'Agrupació d'Amics Tàrrrega - Blaye va presentar el passat dia 31 de març la publicació definitiva entorn de les dues comarques, el Blayais i l'Urgell, i les seves respectives capitals, Blaye i Tàrrrega. Aquest complet estudi, comparatiu i informatiu en essència està format per un centenar de fotografies reproduïdes a tot color i per textos redactats en català, francès i espanyol. La tasca corresponent a la redacció d'aquest llibre, complexa i alhora ben polida, ha estat fruit de la col·laboració entre els membres de l'agrupació d'ambdós costats de la frontera durant tres anys. Cal tenir en consideració, doncs, l'enorme esforç que ha suposat la feina feta pels Amics Tàrrrega - Blaye.

Concretament, l'objecte d'estudi de l'obra se centra en les característiques físiques de les dues comarques, en la seva història, en els seus dos ecosistemes diferenciats, en la seva economia i en l'arquitectura rural que les caracteritza. Immediatament després de la presentació del llibre, l'agrupació va inaugurar una exposició paral·lela a l'obra basada en trenta-dos plafons de 80 x 120 cm, amb tres o quatre fotografies cadascun, compilador del contingut del llibre.

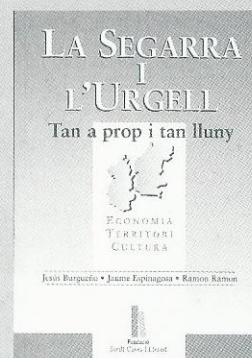
Burgueño, Espinagosa i Ramon, La Segarra i l'Urgell. Tan a prop i tan lluny

La Fundació Jordi Cases i Llebot ha editat recentment el llibre *La Segarra i l'Urgell. Tan a prop i tan lluny*, una obra que posa en relació les dues comarques ponentines pel que fa als aspectes administratius, culturals i econòmics. Jesús Burgueño, professor de la Universitat de Lleida, Jaume Espinagosa, director del Museu Comarcal de l'Urgell, i Ramon Ramon, professor de la Universitat de Barcelona, són els autors d'aquesta obra que, a jutjar pel títol establert, pretén una millora en el coneixement i les relacions entre ambdues divisions territorials.

En l'article "La dialèctica entre comarca popular i comarca administrativa", Burgueño realitza un viatge a través de la història administrativa de les comarques, de l'evolució de les seves fronteres territorials i de la mutabilitat d'aquest darrer aspecte.

Jaume Espinagosa, en el seu article "La cultura: un anàlisi comparatiu entre la Segarra i l'Urgell", analitza la trajectòria cultural d'ambdues comarques al llarg dels darrers vint anys. Espinagosa, a més, estableix punts positius i negatius de la gestió cultural tant de la Segarra com de l'Urgell.

"L'economia de la Segarra i l'Urgell en el darrer quart del segle XX: una comparació" és l'aportació de Ramon Ramon a l'obra, un article on s'explica la situació econòmica de les dues comarques, on s'hi relacionen les activitats econòmiques i on es desfan prejudicis sense fonament.

EL GRUP GEMA PREPARA LA II FIRA DEL MEDI AMBIENT

Tàrrrega, 2 i 3 de juny de 2001

El grup ecologista GEMA està treballant intensament en l'organització de la II Fira del Medi Ambient que se celebrarà els dies 2 i 3 de juny de 2001, per commemorar el Dia Internacional del Medi Ambient que se celebra el 5 de juny. Enguany, aquest certamen comptarà amb una major implicació dels organismes públics que amb el seu suport el fan possible. De moment, s'han tancat acords amb el Consell Comarcal de l'Urgell, l'Ajuntament de Tàrrrega, el Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya, Foment Targarí i la Cambra de Comerç de Tàrrrega. Així mateix, la Fira del Medi Ambient del 2001 comptarà amb el patrocini de la Caixa d'Estalvis de la Mediterrània.

La Fira del Medi Ambient, que va néixer l'any passat, té com a objectiu conscienciar la població en general de la importància del respecte i la protecció del medi ambient, a la vegada que pretén ser una plataforma per donar a conèixer serveis, articles i productes de tipus ecològic que existeixen al mercat.

Després de l'èxit de la primera edició celebrada el passat 3 de juny de 2000 en què van participar uns 35 expositors i van passar per la Fira unes 6.000 persones solament l'únic dia en què es va celebrar, des del grup GEMA es vol avançar en la consolidació d'aquest certamen firal. Per això la durada de la Fira del Medi Ambient de 2001 serà de dos dies, a la vegada que es preveu augmentar el nombre d'expositors fins a una seixantena tot millorant l'atenció que se'ls dispensa a nivell de qualitat dels estands per exposar al carrer, ja que la Fira es desenvolupa en els cèntrics carrer del Carme i plaça del Carme i és d'entrada lliure per a tothom.

GEMA

La globalització, 16/II/01

J. Grau, president de l'Ateneu, J. Busqueta, economista, i M. Medrano, economista, van ser alguns dels ponents que ens van introduir al tema de la globalització i l'economia mundial. La globalització mediàtica és una nova forma d'exclusió, amb la qual aquell que no controla la informació pot restar marginat de la nova societat mundial. La dicotomia riquesa - pobresa esdevé en aquest sentit la dualitat comunicació - no comunicat, i de la mateixa manera l'economia penja directament d'aquest factor. La possibilitat d'una globalització solidària, un benefici comú, només és possible en el cas que una administració superior a les nacionals supervisi l'evolució social dels països del món. La globalització, en aquest sentit, pot ser una nova oportunitat per a la igualtat entre pobles i cultures o un perillós progrés de les desigualtats i la injustícia entre les principals potències, conegudes com a Primer Món, i els països en vies de desenvolupament, coneguts com a Tercer Món.

L'Informe Roca, 16/III/01

El polèmic Informe Roca, que ha despertat tanta especulació i rebombori arreu de les terres catalanes, va ser tema d'aquesta nombrosa tertúlia. En aquesta xerrada, on van ser-hi presents les principals personalitats de la comarca i un tècnic de l'informe, es va discutir sobre els pros i els contres de l'aplicació de l'estudi. Tot i això, es va deixar clar que l'informe és purament informatiu, cosa que no implica la seva aprovació immediata. Oriol Nel·lo, diputat al Parlament de Catalunya, i Joan Botella, catedràtic de Ciències Polítiques a la UAB, van deixar clar que l'objectiu de la reestructuració territorial és la millora dels serveis de les poblacions més reduïdes, agregant-les a les principals capitals de comarca. Tot i això, els habitants d'aquestes poblacions continuen amb una incògnita: cal que els pobles de menys de 250 habitants desapareguin com a tal per a millorar la seva qualitat de vida?

La Carta de la Pau, 30/III/01

La tertúlia celebrada el divendres dia 30 de març va portar a la nostra ciutat el tema de la pau i, concretament, la Carta de la Pau dirigida a l'ONU. Un itinerari a través de les comarques de Catalunya està donant a conèixer als interessats aquest document, que consta de deu punts establerts, i que incideix en l'àmbit de la pau i la convivència intercultural. La Generalitat de Catalunya, l'Àmbit Maria Corral i Universitat Albertina són les associacions catalanes adherides a aquesta tasca difusora de la convivència entre pobles i en favor del seu desenvolupament, en contra d'actituds xenòfobes i de prejudicis no fonamentats. L'itinerari, que acabarà l'any 2003, es basa en cinc grans blocs temàtics: bases sòlides per desenvolupar la pau, la Cultura de la Pau, valors que caracteritzen la pau, educar per la pau i, per últim, eixos vertebradors per construir una societat més en pau.

El divendres dia 27 d'abril tindrem el privilegi de reunir importants figures del panorama esportiu, com és el cas del periodista (...), del programa El Rondo, que ens parlaran sobre el futbol i la seva situació actual dins de la societat i de la nostra vida quotidiana. El futbol: esport, negoci o droga?, és el tema proposat per a la propera tertúlia, que donarà una visió molt àmplia d'aquest nou fenomen mediàtic i social.

sortides a l'entorn

Hem continuat les excursions matinals per descobrir i conèixer els pobles i camins de la zona propera a Tàrraga.

Durant deu mesos a l'any fem la sortida matinal, previ desplaçament en cotxe. Caminem entre cinc i onze quilòmetres, sense presses i esmorzant on calgui. Últimament, inclús, una part dels participants ens hem acostumat a dinar en un restaurant dels pobles visitats; això ens permet aprofundir en el coneixement dels llocs, en especial la cuina, i estalvia a les mestresses el tràfec de tornar amb certa urgència a la seva llar.

Ja que algunes ja s'han acostumat a deixar el marit a casa, això dóna un plus de llibertat a ambdós cònjuges.

Entre les últimes que hem fet, resaltem les de: Vilet, Maldà i Sant Martí de Riucorb, per una banda, Pallargues, Sisteró i Pelagalls i la de Bellmunt d'Urgell, Penelles i Castellserà un altre dia, de les quals són les fotografies annexes.

secció de comunicacions

COMISSIÓ FERROVIÀRIA

Com ja es va fer públic, aquesta comissió, juntament amb els Amics del Tren d'Igualada, va organitzar una excursió reivindicativa a la ciutat de Manresa, amb tren naturalment el 14 de gener passat, en la qual ens honraren amb la seva assistència el president de la Diputació i de la Plataforma de Defensa de la línia Lleida-Barcelona per Manresa, Josep Pont, l'alcalde de Tàrraga, Frederic Gené, els alcaldes de Cervera i Guissona, i moltes persones més, tant de Tàrraga com d'altres poblacions, fins al nombre d'unes 120.

Al llarg del trajecte es va poder comprovar el deficient estat de la via, quedant evident la imperiosa necessitat del seu arranament; s'hi afegí l'anècdota de l'avaría dels serveis, que obligà a perllongar l'habitual parada a Calaf.

Cal agrair el magnífic acolliment que ens feren a l'Ajuntament de Manresa, tant el Sr. alcalde com altres serveis i el refrigeri que ens prepararen per refer-nos del viatge i la pluja que ens acompanyà.

Rematàrem el desplaçament tornant amb tres autobusos que havíem preparat i un bon dinar a ca n'Aleix per als que ho volgueren.

El 10 de febrer tingué lloc un acte públic a Igualada en el qual es reivindicà l'obertura de la bifurcació Sant Guim-Igualada-Martorell, que amb només uns 60 km. més de via n'estalviaria 26 de l'actual recorregut i posaria l'Anoia dins de la xarxa ferroviària espanyola.

El 10 de març tingué lloc a Cervera una altra trobada amb representació de gent de Tàrraga, Igualada, Cervera, Guissona, Mollerussa, etc, en la qual s'unificà criteris envers l'estratègia a seguir perquè es resolgui aquest gravíssim problema que tenim les comarques de l'interior de Catalunya, de manca de bones comunicacions, especialment la ferroviària.

Anirem informant de les actuacions que s'organitzin per promoure aquesta qüestió.

targarins fora vila

Com cada any, se celebrarà la festa dels targarins fora vila que, amb col·laboració de l'Ajuntament, realitza el Centre Cultural.

Serà en el marc de la Festa Major de Maig, el diumenge dia 13. A les deu del matí, a la sala de plens de l'Ajuntament, hi haurà la recepció, on seran saludats pel Sr. alcalde Frederic Gené i pel president del Centre Cultural, Pep Vall.

L'acte enllaçarà amb el que es farà a l'insigne científic i promotor del parc del Montsec, Joan Oró. Tothom és convidat a ambdós actes.

Seguidament, es farà la visita a la Fira del Cóc, amb degustació per als targarins fora vila. Al voltant de les dues, l'habitual dinar al lloc de sempre.

tirada de bitlles

El dissabte de Festa Major, dia 12 de maig, la Comissió Promotora del Club de Bitlles organitza una tirada a l'espai Facina, amb participació de clubs d'altres poblacions i amb la col·laboració de l'Ajuntament de Tàrraga. A les 10 del matí. Tothom hi és convidat.

Els interessats de formar part del Club de Bitlles poden dirigir-se al Grup GEMA, al Centre Cultural o a les regidories d'Esports i Cultura.

calçotada popular

Per segon any consecutiu, la Comissió d'Excursions del Centre Cultural organitza una calçotada a l'incomparable marc de la Bovera de Guimerà, que millora encara la de l'any passat i feu gaudir de valent a la cinquantena de socis i amics que hi participen.

dijous gras

De nou recuperem aquesta festa tradicional i aquest any ho vam fer a la Residència Ca n'Aleix, on vam omplir el menjador de gom a gom. Les 86 persones assistents quedàrem tips i satisfets, ja que les truites corresponents a la diada desbordaren la gana dels participants i no hi faltaren poesies i entreteniments.

canal Segarra-garrigues

L'empresa encarregada va presentar fa unes setmanes el projecte de concentració parcel·laria al municipi de Tàrraga.

Una nombrosa assistència s'interessà molt pel tema i aparentment no s'hi posaren grans obstacles.

Responent una pregunta, els informadors digueren que es tindria molta cura de no perjudicar el paisatge i respectar el medi ambient. Que així sia!

amics de l'arquitectura popular

El passat 20 de gener, amb la participació del Centre Cultural de Tàrraga, i a la sala d'actes de la Casa de Cultura, es constituí l'Associació Amics de l'Arquitectura Popular, impulsada per un grup d'aficionats encapçalats per l'infatigable Josep Mora.

Neix amb el propòsit de salvaguardar el patrimoni arquitectònic de les nostres comarques, com cabanes, marges, masies, etc.

Tindrà la seu al local del Consell Comarcal de la Segarra, i encara que no s'imposa límits geogràfics en la seva actuació, el seu marc natural seran les comarques Segarra-Urgell i part de la Noguera.

S'invita a tothom a participar-hi i si sabeu d'algun element arquitectònic interessant o en perill, podeu comunicar-ho a l'associació directament o a través del Centre Cultural de Tàrraga, al telèfon 973 310 150

Per cert, hem sabut que l'associació ha establert una col·laboració amb l'Escola d'Arts i Oficis de Tàrraga, el primer fruit de la qual és un logotip que l'identificarà en el futur.

AGENDA

agenda

22 abril

Sortides a l'entorn.

En col·laboració amb el Consell Comarcal de l'Urgell. Castellnou d'Ossó, Puigverd d'Agramunt i Montfalcó.

27 abril

Les tertúlies dels divendres: "El futbol, esport, negoci o droga?", a càrrec de Tomàs Guasch, subdirector de "AS" i altres.

Restaurant Daus a les 10 de la nit.

29 i 30 abril i 1 de maig
Capital del Llenguadoc.
Excursió a Toulouse, Albi i Cordes Sur

Ciel.

Visita guiada a la ciutat de Toulouse, catedral d'Albi, museu de Toulouse-Lautrec i a la cadena de muntatge dels avions Airbus A-330 i A-340. Ocasió única! Preu de Regal!
Preu socis: 27.000 ptes.

No socis: 28.000 ptes.

Places limitades. Inscripcions a Viatges l'Eixida.

4 de maig

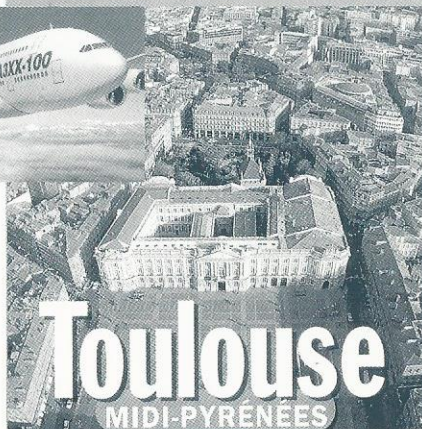
Les tertúlies dels divendres: "La concentració parcel·lària".

13 de maig

Festa dels Targarins Fora Vila.

27 de maig

Sortides a l'entorn: Excursió especial a Vilanova de Meià, amb dinar al camp. Cal inscriure's als telèfons 973 310 150 i 973 500 182.

21 a 28 de juny

Excursió a la Toscana (Itàlia),

visitant Niça, Montecarlo, Pisa, Florència, Roma, Venècia i Milà.

Preu socis: 107.950 ptes.

No socis: 109.950 ptes.

Inscripcions al mateix lloc d'abans.

Primers diumenges de mes:

Mercat de segells i monedes al vestíbul de l'Ateneu.

Tercers dissabtes de mes:

Mercat d'antiguitats, al carrer del Carme.

El dimecres, a dos quarts de deu del matí, programa de ràdio a Ràdio Tàrraga.

Amb el patrocini de:

AJUNTAMENT DE TÀRREGA

fundació
caixaManresa

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCS

Fundació Pública de la Diputació de Lleida